

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

Žalobce: **H. V. B.**, narozený dne „X“, státní příslušnost: Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem
Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, jímž byla žalobci podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území ČR a podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území ČR nejpozději do 45 dnů od převzetí tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované strany, která naprosto nesprávně a na konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, navíc chybně a nepřezkoumatelně. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že řízení o správním vyhoštění bylo z důvodu shledání možného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce překvalifikována na řízení o povinnosti opustit území, kdy tato povinnost byla posléze žalobci uložena. Přes tuto skutečnost zůstala žalované straně povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, čemuž ale žalovaná strana nedostála, neboť v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů není řádná úvaha, jak to požaduje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Tímto postupem došlo k porušení ust. § 3 i § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Vedle toho žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu i s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s ust. § 2 odst. 1 správního řádu či čl. 10 Ústavy, neboť žalovaná strana žádným způsobem nepodložila své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013.
4. Závěrem žalobce namítl, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s jeho návrhem na zpracování stanoviska OSPOD a zpracování nových výsledků a jeho manželky, což bylo učiněno v souvislosti s tím, že žalobce je otec dvou nezletilých dcer, přičemž je běžnou praxí při ukončování pobytu cizinců či při řízení o správním vyhoštění, že se zpracovávají stanoviska OSPOD. Tímto postupem nebyl zjištěn řádně skutkový stav, čímž je dána nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a stručné písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Předně uvedla, že uplatněné žalobní body nejsou opodstatněné, když protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno a doloženo. Žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, nedošlo k žádným procesním pochybení způsobující nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 78 A 3/2017-44, kterým byla žalovaná strana vázána a jímž bylo zcela jednoznačně deklarováno, že v případě žalobce nemělo být správní vyhoštění vůbec ukládáno, když plně postačovalo, aby mu byla uložena povinnost k jeho vycestování z České republiky.

Ústní jednání před soudem

6. Při ústním jednání před soudem konaném dne 9. 7. 2018 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách, přičemž zdůraznil, že žaloba byla podána důvodně. Vyjádřil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přesvědčení, že na případ žalobce lze vztáhnout závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 7. 2015, sp. zn. 3 Azs 240/2014. Žalobou napadené rozhodnutí má pro žalobce fatální důsledky, neboť je otcem dvou malých dětí, přičemž vynaložil a učinil veškeré kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky avšak s marným výsledkem. Návrat žalobce do země původu žalobci zkomplikuje rodinný život, neboť v současné době není schopen si v dohledné době zajistit legální pobyt na území České republiky pro nefungující systém vyřizování žádostí zastupitelským úřadem České republiky ve Vietnamu. Dále uvedl, že žalovaná se nesnažila náležitě zjistit aktuální skutkový stav panující v předmětném případě, když se pořádně nezabývala o rodinnou a osobní situaci žalobce.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
9. Předně soud uvádí, že soud se v minulosti již žalobcovým případem zabýval, a to v pravomocném rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 78 A 3/2017-44, kterým byla řešena žalobcova žaloba vůči rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Soud tehdy daným rozsudkem žalobě vyhověl, žalobou napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Jako důvod pro zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce soud tehdy uvedl, že „*Při učinění závěru o tom, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí, jsou nezákonnými rozhodnutími, soud vycházel ze skutečnosti, že situace žalobce z pohledu zásahu do jeho rodinného a soukromého života ještě více zintenzívněla oproti době, kdy ohledně zákonnosti vyhoštění žalobce v minulosti rozhodoval Nejvyšší správní soud, a to rozsudkem ze dne 27. 8. 2015, č. j. 8 Azs 31/2015 - 47.*

Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud totiž mj. zrušil zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2015 vydaný ve věci žalobcovy žaloby proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 7. 9. 2014 a na něj navazujícím druhostupňovému rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2014, jímž bylo žalobci, který v dané době měl 2 nezletilé děti, ve správním řízení vedeném pod č. j. KRPA-7482-93/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění v trvání 2 let, kdy současně Nejvyšší správní soud zrušil i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Jako důvod k vydání zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že námitky žalobce směřující do nepřezkoumatelnosti hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života ze strany správních orgánů je důvodná. Nejvyšší správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud pak žalované uložil, aby v dalším řízení se věnovala náležitěmu zhodnocení přiměřenosti zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života.

V dalším řízení přitom žalovaná vydala usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. KRPA-7482-93/ČJ-2014-000022, jímž bylo řízení o správním vyhoštění žalobce zastaveno dle ust. § 66 odst. 2 správního řádu. Usnesení nabylo právní moci dne 27. 10. 2015. Tento procesní postup žalovaná výslovně odůvodnila tím, že důsledkem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona by byl nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

V daném případě třebaže žalovaná mohla v dalším řízení setrvat na svém závěru o nutnosti vyhostit žalobce z území České republiky, s tím, že by více zdůvodnila svůj závěr o tom, že správní vyhoštění žalobce by nebylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, tak namísto toho prvostupňový správní orgán žalované bez dalšího závazně konstatoval, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Za neměnného skutkového a právního stavu, kdy byl stále otcem 2 nezletilých dětí a podílel se aktivně na jejich péči a výchově, se proto soud pozastavuje nad tím, že žalovaná strana vzápětí se žalobcem zahájila opět správní řízení o jeho správním vyhoštění, které bylo završeno vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 30. 6. 2016 a na něj navazujícího žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18. 1. 2017 s odůvodněním, že správní vyhoštění žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.

Soud se neztotožnil se závěrem žalované, že v předmětné věci bylo možné přes dříve zjištěnou nepřiměřenost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. U žalobce se totiž jedná o opakování stejného druhu jeho protiprávního jednání (pobyt na území České republiky bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, poté, co mu dne 10. 12. 2015 skončila platnost výjezdního příkazu, jenž byl vydán po zastavení předchozího správního řízení o jeho správním vyhoštění), která dosahuje stejné intenzity. Za daného stavu soud oproti žalované dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, to vše v situaci, kdy žalované se jakkoliv nepodařilo vyvrátit žalobcovo tvrzení, že je stále otcem 2 nezletilých dětí a podílí se aktivně na jejich péči a výchově, neboť je s nimi doma a pečuje o ně, zatímco manželka pracuje, aby finančně zabezpečila rodinu.

V daném případě má soud za to, že správní vyhoštění nemělo být žalobci vůbec ukládáno, když plně postačovalo, aby v případě žalobce bylo správními orgány vydáno opatření k jeho vycestování z České republiky.“

10. Od výše uvedených závěrů obsažených ve výše předestřené pravomocném rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 78 A 3/2017-44, se soud nemá důvod jakkoliv odchýlit, neboť skutkový stav ve věci se nezměnil, žalobce je stále otcem 2 nezletilých dětí a jeho rodinné či soukromé poměry v podstatě zůstaly stejné, což ostatně nerozporoval žalobce ani v předmětném soudním řízení.
11. Soud se neztotožnil s námitkami žalobce o tom, že žalovaná nedostála své povinnosti řádně zkoumat přiměřenost dopadu žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, popř. při svých úvahách dovodila nesprávné závěry, díky čemuž došlo k porušení ust. § 3 i § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná posouzení dané otázky věnovala náležitou pozornost, jak plyne z obšírného odůvodnění této problematiky, která je detailně rozvedena v písemném vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí na str. 7 a 8, přičemž soud se s jejími závěry ztotožnil a nevyhodnotil je jako nesprávné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Žalobce by měl vzít v potaz, že rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky představuje vůbec nejmírnější opatření České republiky pro cizince neoprávněně pobývající na jejím území. V daném případě žalobce nezpochybňoval svůj opakovaný nelegální pobyt na území České republiky, přičemž zakotvení možnosti uložit povinnost opustit území České republiky jako mírnější alternativa k uložení správního vyhoštění neoprávněně pobývajícím cizincům na území České republiky představuje zřetelný úmysl zákonodárce akceptovat toliko přítomnost legálně pobývajících cizinců na území České republiky, tj. těch, kteří disponují nějakým pobytovým oprávněním, což není případ žalobce. Z tohoto důvodu není uložení povinnosti opustit území České republiky spojeno s nějakými negativními omezeními do budoucna, jako např. v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu.
13. Žalobce by měl vzít v potaz rovněž skutečnost, že legalizace pobytu neoprávněně pobývajících cizinců na území České republiky není standardně proveditelná přímo z území České republiky, nutně je spojena právě s vycestováním cizince a podáním příslušné pobytové žádosti na některém ze zastupitelského úřadu České republiky.
14. V případě žalobce realizací žalobou napadeného rozhodnutí po omezenou dobu pochopitelně dojde k jistému zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, dle názoru soudu však půjde o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky, kdy nerozvázně spoléhal na svoji nevyhostitelnost v důsledku své rozrůstající rodiny a deklarované potřeby péče o ni. Dcery žalobce postupně odrůstají z nejranějšího věku (4 roky a 6 roků), díky čemuž nejsou již tak závislé na bezprostřední osobní péči žalobce a jeho manželky. I z judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně žalobce zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 106/2013 a také na www.nsoud.cz, konstantně plyne, že v případech, kdy cizinec svůj rodinný život v České republice založí s vědomím svého nelegálního pobytu na území České republiky, rozhodnutí o jeho případném správním vyhoštění bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života jen výjimečně. O to více pak daný závěr platí v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky. Délka vycestování žalobce z území České republiky bude odvislá především od míry osobní aktivity žalobce při podání své pobytové žádosti v zemi původu a jeho vážné snahy o legalizaci pobytu na území České republiky.
15. V návaznosti na právě uvedené soud neshledal jakkoliv opodstatněné námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu i s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s ust. § 2 odst. 1 správního řádu či čl. 10 Ústavy České republiky, popř. by kolidovalo se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, jehož se dovolával žalobce.
16. Soud jako nedůvodné rovněž vyhodnotil námitky žalobce o tom, že žalovaná v jeho případě nezjistila řádně skutkový stav, čímž je údajně dána nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu plyne, že žalovaná strana neměla žádné pochybnosti o funkčního rodinného a soukromého života žalobce. Z tohoto důvodu soud se soud ztotožnil se žalovanou, že nebylo zapotřebí opětovně ověřovat rodinné poměry žalobce např. zpracováním stanoviska OSPOD a zpracováním nových výsledků žalobce a jeho manželky, to vše za situace, kdy žalobce nikterak neavizoval změnu svých rodinných či soukromých poměrů, ke které ostatně ani v mezidobí nedošlo, což bezpečně vyplynulo i v řízení před soudem. Žalobou napadené rozhodnutí proto soud nevyhodnotil jako nepřezkoumatelné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobci nic nebránilo v tom, aby v rámci svého vyjádření uvedl cokoli, co by bylo v jeho prospěch a ani dosud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nenaznačil, čeho by mělo být novými účastnickými výsledky dosaženo a co nově dokázáno. Soud opětovně poznamenává, že správní orgány obou stupňů nikterak nezpochybňovaly, že povinnost opustit území České republiky pro žalobce a jeho rodinu představuje závažný zásah, nicméně správní orgány byly zároveň ve věci povinny postupovat v souladu se zákonem – řešit nelegální pobyt žalobce na území České republiky, co nejšetrnějším způsobem vůči žalobci vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu a zároveň, co nejefektivněji, aby na území České republiky pobývali jen cizinci s patřičným pobytovým oprávněním.

17. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti má soud za to, že skutkový stav byl v projednávané věci dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně jsou taktéž přesvědčivě odůvodněna dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu byly přitom zjišťovány okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Žalovaná, resp. správní orgán I. stupně neporušily ani ust. § 2 odst. 1 správního řádu ani Ústavu ani žalobce zmiňované mezinárodní úmluvy. Jelikož vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

18. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc ta je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 9. července 2018

7

78 A 13/2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., ve věci

Žalobce: **H. V. B.**, narozený dne „X“, státní příslušnost: Vietnam, bytem „X“, zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

Záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018-35, se opravuje tak, že správně zní:

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., ve věci **žalobce: H. V. B.**, narozený dne „X“, státní příslušnost: Vietnam, bytem „X“, zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, jímž byla žalobci podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost opustit území ČR a podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území ČR nejpozději do 45 dnů od převzetí tohoto rozhodnutí.
2. O žalobě soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78A 9/2018-52, jímž podanou žalobu ve výroku rozsudku ad I. zamítl a ve výroku ad II. nebylo žádnému z účastníků řízení přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

3. V písemném vyhotovení daného rozsudku ovšem došlo v jeho záhlaví k písarské chybě při uvedení osobního jména žalobce, kdy ten byl uváděn jako žalobce, a to H. V. B., ačkoli jméno žalobce správně zní H. V. B.
4. Podle ust. § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.
5. S ohledem na výše uvedené byla provedena oprava záhlaví písemného vyhotovení rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Proti rozsudku ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018 – 35, lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů od právní moci tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 21. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.